

Hledání Aljašky-John Green

Knižní předloha: John Green

Dramatizace: Barbora Jeřábková

Postavy: Váleček

Plukovník

Aljaška

Takumi

Lara

Orel

Jake

Profesor Hyde

Bestie

Maxx

Matka Válečka (hlas)

Otec Válečka (hlas)

První dějství

OBRAZ 1. První setkání

Na scéně: Váleček, Plukovník. DEN. Je léto. Váleček přijde s kufrem do pokoje a sedne si na postel. Nahlas vydechne. Otře si čelo od potu.

Váleček: Já si to vybalim mamí.

Hlas Matky: Tak já ti alespoň ustelu.

Váleček: *(otráveně)* Ne, fakt dík, já to zvládnou, mamí.

Hlas Matky: Bude se nám strašně stýskat.

Váleček: Neboj.

Hlas Matky: *(ustaraně)* A žádné hlouposti. Žádné drogy, pití a *(přísně)* žádné kouření!

Váleček: *(otráveně)* No jo.

Hlas Matky: Mám tě ráda.

Váleček: Já vás taky... Každou neděli zavolám!

Rodiče ,odejdou'. Přijde Plukovník. Váleček si začne prohlížet pokoj, otevře si kufr, vyndá atlas na postel. Plukovník přitáhne ze zákulisí vojenský vak, postupně si vybaluje.

Plukovník: *(kývne na Válečka)* Chip Martin.

Váleček: Miles Halter. Těší mě... Kde máš rodiče?

Plukovník: Rodiče? Táta sedí někde v křesle v Kalifornii, nebo řídí nákladák. Tak nebo tak, chlastá. Máma nejspíš teď zrovna vyjíždí tady z brány.

Váleček: Aha. *(rozpačitě)*

Plukovník: *(podívá se na atlas)* Hezký! *(ukáže na něj)* To se mi líbí. *(monotónně)* Afghánistán, Albánie, Alžírsko, Andora, Angola...

Váleček otevře pusku, dívá se překvapeně. Plukovník se pousměje.

Plukovník: Mimochodem, odkud jseš ty?

Váleček: Z Floridy.

Plukovník: Hmm, tam jsem nikdy nebyl.

Váleček: Ty státy?! *(neuvěřitelně)* Nechápu!

Plukovník: Jo, každý má nějaký nadání. Já se snadno učím věci nazpaměť. A ty?

Váleček: No, já znám hodně posledních slov slavných lidí.

Plukovník: Třeba?

Váleček: Líbí se mi Henrik Ibsen... Ten psal divadelní hry.

Plukovník: Jo, já vim, kdo to byl.

Váleček: Tak ten už byl nějakou dobu nemocnej a ošetřovatelka mu jednou řekla „Zdá se, že se dneska cítíte líp“. Ibsen se na ní podíval a řekl „Naopak“ A umřel.

Plukovník se zasměje.

Plukovník: To je morbidní. Ale líbí se mi to.

Plukovník vezme silou Válečka za rameno.

Plukovník: Doufám, že jsi silnější, než vypadáš.

Plukovník na chvíli odejde z pokoje. Váleček neví, co se děje. Plukovník se vrátí.

Plukovník: No tak pojď, Milesi Haltere. Máme práci.

Plukovník znovu odejde. Váleček ho následuje. Přinesou starou pohovku. Položí jí naproti posteli.

Plukovník: Tu jsem před pár lety našel stát na chodníku v naší čtvrti. Vim, je trochu popraskaná, ale co. Už jsme skoro hotoví. Ještě potřebujeme tvůj kufr.

Váleček ho vyndá z pod postele a podá Plukovníkovi. Ten ho postaví mezi postel a pohovku. Sedne si na pohovku a položí si nohy na kufr.

Plukovník: *(nadšeně)* Stolek. Máme hotovo. Jo a neříkej mi Chipe. Říkej mi Plukovníku.

Váleček: *(snaží se nesmát)* Plukovníku?

Plukovník: *(vážně)* Jo. Plukovníku. A tobě budem říkat, hmmm, Váleček.

Váleček: Cože?

Plukovník: Váleček, protože jsi hubenej. Tomu se říká ironie, Válečku. Už si o tom slyšel? Tak a teď si zajdem pro cigára a odstartujem školní rok.

Plukovník odejde pryč. Váleček váhá, ale pak jde za ním.

OBRAZ 2. Setkání s Aljaškou

Na scéně Váleček, Plukovník, Aljaška. VEČER. Aljaška leží na posteli ve svém pokoji. Na posteli jsou poházené věci, cigarety, knihy.

Aljaška: Ježíšmarja, pojď rychle dovnitř, mrňousi. Já ti musím něco říct.

Váleček se na ni podívá ohromeně, zamilovaně. Oba si sednou na zem. Aljaška se posadí.

Aljaška: Hned první den, jak jsem byla doma ve Vine Station, tak sedím s jedním klukem, jmenoval se Justin, u nich doma na kanapi a koukáme na telku. To jsem už v té době chodila s Jakem. Vlastě s ním ještě chodím, i když se tomu sama divím. *(pousměje se)* No a s Justinem už se kamarádíme hrozně dlouho. Už od mala. A jak jsme koukali na tu telku, tak mě najednou obejmě kolem ramen. Já si říkám „To je fajn, už se bavíme tak strašně dlouho a pořád jsme vpohodě“. A kecáme spolu a já zrovna povídala něco o analogiích nebo tak, a on se na mě najednou vrhne a zmáčkne mi prso! Fakt! No to první, co mě napadlo, bylo „Jak ten jeho pařát dostanu z toho prsa dolu, než tam budu mít nadosmrti otisky?“ A hned na to si říkám „Ježíšmarja až tohle povím Takumimu a Plukovníkovi!“ *(zasměje se)*

Plukovník se zasměje, Váleček pořád zamilovaně kouká.

Aljaška: *(trochu uraženě)* Kdo je ten kluk, co se nesměje mojí ohromně legrační historce?

Plukovník: Joo aha. Aljaško, to je Váleček. Učí se nazpaměť poslední slova slavných. Válečku to je Aljaška. V létě jí mačkal nějaký kluk prso.

Aljaška s Válečkem si podají ruce.

Plukovník: Ty, Aljaško, prodej nám cigára...Válečku nemáš u sebe pět dolarů?

Váleček vyndá z kapsy peníze a podá je Aljašce. Aljaška mu dá do ruky krabičku cigaret.

Aljaška: Musím najít Takumiho a vyprávět mu to o tom prsu.

Otočí se na Válečka.

Aljaška: Neviděl jsi ho?

Váleček zmateně pokrčí rameny.

Aljaška: No tak jo. Tak se za chvíli někde uvidí

OBRAZ 3. U jezera

Na scéně Plukovník, Váleček, Aljaška. NOC. Plukovník s Válečkem si sedlou ven. Plukovník si vyndá cigaretu.

Plukovník: Chceš si potáhnout?

Váleček: *(nervózně)* Je to tady bezpečný?

Plukovník: Hmm, ani ne.

Plukovník si zapálí cigaretu, podá jí Válečkovi. Ten si potáhne, a začne kašlat. Odhodí cigaretu, a našťavaně ji zašlápne. Plukovník se začne smát.

Plukovník: Ty moc nekouříš co? Vidíš támhle ten dům vzadu? Tam bydlí Orel. Hlídá to tu, aby sem nechodili lidi kouřit.

Váleček: Orel?

Plukovník: Pan Starnes. Krycí jméno Orel. *(zapálí si další cigaretu)* Zástupce pro studentský záležitost. Většina učitelů bydlí v areálu, ale Orel bydlí přímo tady, v internátu, a vidí všechno. Ten cítí cigáro i na pět kiláků. Naštěstí se nedostane do té správný bojový nálady dřív, než začne vyučování.

Váleček: Jestli budu mít průšvih, tak mě naši zabijou.

Plukovník: Ale nepřeháněj. Něco určitě přijde. Většinou se to rodiče stejně nedozví. Ty nestojíš o to, aby rodiče zjistili, že si tady zvlčil, jenže škola o to nestojí tuplem. Když se dostaneš do průšvihů, jediný pravidlo na týhle škole je: ‚Nikdy na nikoho nic nepráskej!‘

Váleček: Dobře.

Plukovník: No nic, Válečku. Přišla ta chvíle, kdy nezbyvá, než abych šel najít Takumiho. Tak mi dej pár těch svých cigaret, co stejně nebudeš kouřit a uvidíme se pak.

Plukovník odejde pryč. Váleček chvíli sedí. Poté si zapálí váhavě cigaretu. Začne znovu kašlat. Zezadu přijde Aljaška.

Aljaška: Ty se fakt učíš nazpaměť poslední slova slavných lidí?

Váleček: *(vylekaně)* Jo. Chceš mě vyzkoušet?

Aljaška: J.F. Kennedy.

Váleček: To je jasný.

Aljaška: Myslíš?

Váleček: Ne, to jsou ty poslední slova. Někdo řekl ‚Pane prezidente, nemůžete říct, že vás v Dallasu nemají rádi!‘. A on na to odpověděl ‚To je zřejmé‘, a pak ho zastřelili.

Aljaška: *(zasměje se)* Fuj, to je hrozný. Tomu bych se neměla smát, ale budu. *(znovu se zasměje)* No dobře, pane Slavná poslední slova, taky pro tebe nějaký mám. *(Vyndá z batohu knihu.)* Generál ve svém labyrintu. Tu knížku miluju. Je to o Simónu Bolívarovi.

Váleček pokrčí rameny.

Aljaška: Je to historický román, takže nevím, jestli je to pravda, ale víš, co jsou jeho poslední slova? Nevíš. Já ti je řeknu.

Aljaška si zapálí cigaretu a potáhne z ní. Začne číst úryvek z knihy.

Aljaška: „Otráslo jím'-tím se myslí Simón Bolívar ,ohromující zjištění, že překotný závod mezi jeho neštěstími a jeho sny se v té chvíli blíží k cílové pásce. Za ní byla tma „Sakra“ řekl. „Jak se kdy dostanu z tohoto labyrintu!““

Váleček: *(zahledí se na ní)* A co je ten labyrint?

Aljaška: No to je ta záhad, ne? Je ten labyrint život, nebo smrt? Čemu se snaží uniknout. Světu, nebo jeho konci?

Chvilí ticho, Aljaška se na něj tázvavě podívá.

Váleček: No to já nevím.

Aljaška hodí cigaretu na zem a zašlápne jí.

Aljaška: Když jdeš takhle v noci, bojíš se někdy? A i když je to pitomý a trapný, Máš chuť utíkat domu?

Váleček: *(usměje se)* Jo jasně a jak. Měli bychom už jít, nemyslíš?

Aljaška chytí válečka za ruku.

Aljaška: Běž, běž, běž, běž!!

Aljaška se směje a rozeběhne se, Váleček odeběhne s ní.

OBRAZ 4. Ve třídě

Na scéně: Váleček, Aljaška, Plukovník, Takumi, profesor Hyde. DEN. Sedí v lavicích, Váleček sedí sám, za ním sedí Takumi s Plukovníkem a naproti nim Aljaška. Mají hodinu politologie. Hyde vypráví o buddhismu. Váleček se na dlouhou dobu zahledí „z okna“.

Hyde: Pane Haltere! (roztřeseným ale přísným tónem) Já si tu mohu vymluvit plíce, abych vás poučil, a přesto se zdá, že něco zaujalo vaši pozornost tak, jak toho já nejsem schopen. Povězte nám prosím, co jste objevil tak zajímavého!

Všichni se na Válečka soucitně podívají, Váleček se stydí.

Váleček: (velmi nervózně) Já jsem koukal na, ehmm. Jak jste předtím říkal, jak too...

Hyde mu skočí naštvaně do řeči.

Hyde: Musím vás požádat, abyste opustil třídu, pane Haltere. Běžte objevovat, co vás venku tak zaujalo, a zítra, až budete připraven brát tento předmět vážně, zde budete opět vítán.

Váleček chvíli sedí a nehýbe se. Stydí se. Aljaška se zvedne ze židle, stoupne si a dá si batoh přes rameno.

Aljaška: Promiňte, ale to je blbost. Nemůžete ho jen tak vyhodit ze třídy. Každý den tady celý hodiny mluvíte a my se ani nesmíme podívat jinam?

Chvíli ticho.

Hyde: Padesát minut denně, pět hodin v týdnu se budete řídit mými pravidly. Nebo propadnete. Vyberte si. A nyní oba odejděte.

Váleček si vezme batoh na záda a zahanbeně odchází. Vyjdou ze dveří třídy. Aljaška se usmívá, Váleček je zamyšlený. Sednou si za dveře třídy.

Aljaška: Takovej starej trik, ale každej na to skočí.

Váleček je stále zamyšlený.

Aljaška: Neřeš to, je to idiot.

Váleček: Podle mě je to génus. Měl pravdu. Neposlouchal jsem ho.

Aljaška: No to jo, ale on kvůli tomu nemusí dělat takový scény. Musí si dokazovat svojí moc tím, že tě ztrapní? A stejně...

Zvoní. Plukovník s Takumim vyjdou ze třídy. Aljaška je probodne pohledem a vstane s Válečkem. Všichni poodejdou dál. Aljaška si zapálí cigaretu.

Plukovník: Co je?

Aljaška: Nic, nic. *(obráť se na Válečka)* Já prostě myslím, že se k tobě choval příšerně. Chtělo se mi brečet. Měla jsem chuť tě obejmout a utěšovat.

Váleček: *(vážně)* Škoda, že si to neudělala.

Aljaška: Ty jsi kouzelný. Škoda, že miluju svého kluka.

Takumi přijde k Válečkovi a pocuchá mu vlasy. Otočí se na Aljašku. Začne rapovat.

Takumi: Jou, Váleček je kouzelný/ ale některý jsou nenapravitelný / takže Jake je spíš snesitelný/ protože je – sakra. Sakra. Skoro jsem vymyslel čtyři rýmy na kouzelný, ale teď už nemůžu přijít na nic než nesmrtelný, což je evidentně nesmysl.

Aljaška: *(směje se)* Tak po tomhle už na tebe nejsem ani naštvaná. Ježiš, rapování je fakt sexy... Ty Válečku, víš vůbec, že před sebou máš nejšilenějšího rapera v celý Alabamě?

Váleček: *(trochu udiveně)* Ehm, ne.

Takumi: Dej mi beat, Plukovníku.

Plukovník: *Pu-či. Pu-pupu-či...*

Takumi: *(zasměje se, začne rapovat)* Plukovníkův beat, to je teda síla/ řikaj o mně, že hraju drama jak od O'Neila/ a taky se předvádím, jak Obchodník s deštěm/ prý jsem chudák jak Willy Loman a kdovíco ještě/ a taky je ště/ stí že se nebojim neúplných rýmů/ já a Emily Dickinson, prostě svůj k svému/ Když jednou začnu, tak se to ze mě valí/ ale už toho mám dost, em-sí to balí.

Všichni tleskají. Aljaška típne cigaretu. Váleček se na ní podívá.

Váleček: Proč kouříš tak strašně rychle?

Aljaška: *(nadšeně se usměje)* Vy všichni kouříte, protože vám to chutná. Já kouřím, abych umřela.

OBRAZ 5. Venku

Na scéně Váleček, Aljaška, Plukovník, Takumi, Orel. POZDNÍ ODPOLEDNE. Aljaška s Válečkem sedí venku na zemi. Aljaška pije z plechovky. Mají u sebe zapnutou hudbu z přenosného rádia. Aljaška pohybuje rukama do rytmu hudby.

Váleček: Já chápu, že se tě na to asi ptá každý, ale proč Aljaška?

Aljaška: *(napije se)* Každý se na to vždycky zeptá. Totiž moje máma byla tak trochu hipík, když jsem byla malá. Nosila takový ty obří svetry, co si sama pletla. Hodně kouřila trávu a tak. A táta byl takovej ten klasickéj republikánskej typ. Takže když jsem se narodila, máma mě chtěla pojmenovat Fontána Harmonie Youngová, ale táta Mary Frances Youngová. Takže mě nepojmenovali ani Harmonie, ani Mary a dohodli se, že nechají vybrat mě. Když jsem byla malá, říkali mi Mary. Nebo tak to psali do školních formulářů. Doma mi říkali pusinko a miláčku a všelijak. Noo a pak jsem k sedmým narozeninám dostala jako dárek, že si můžu sama vybrat jméno. Dobrý, ne? Tak jsem celý odpoledne prohlížela tátův globus a hledala nějaký dobrý jméno. Nejdřív jsem si vybrala Čad, podle té země v Africe. Ale táta řekl, že to je klučičí jméno, a tak jsem si pak našla Aljašku.

Váleček: Ale proč Aljaška?

Aljaška se usměje. Zahodí za sebe plechovku od pití.

Aljaška: No, časem jsem zjistila, co to znamená. Je to z aleutského slova ‚alyeska‘. ‚To, o co se tříští moře‘, a to se mi strašně líbí. Ale tenkrát jsem tam Aljašku prostě jen tak viděla. Byla daleko a byla stejně velká, jako jsem jednou chtěla být já.

Váleček: A teď už jsi velká a docela dost daleko od domova *(usměje se)*, takže gratuluju.

Aljaška: Dostat se pryč není tak snadný *(smutně se na Válečka podívá, mluví potichu)* a víš, co chci dělat po vysoký? Učit postižený děti... Jako učitelka jsem docela dobrá, ne?

Podívá se tázavě na Válečka. Váleček se k ní nakloní. Chce ji políbit.

Aljaška: *(bez návaznosti na Válečka)* Ne! Proboha, přece nejsem jedna z těch, co pořád vykládaj, co budou dělat. Já to prostě udělám. Představovat si budoucnost je taky nostalgie.

Váleček: Cože? *(zmateně)*

Aljaška: *(zamyšleně)* Celý život strávíš v labyrintu a myslíš na to, jak z něj jednou utečeš, a jak to bude skvělý, a protože si představuješ budoucnost, dokážeš jít pořád dál, ale nikdy neunikneš. Budoucnost prostě používáš k tomu, abys utekl před dneškem.

Váleček: *(podívá se do země)* Občas ti nerozumím.

Aljaška: *(pousměje se)* Nikdy mi nebudeš rozumět. A o to jde.

Přichází Plukovník a Takumi. Mají krabičku cigaret. Sedají si k Aljašce a Válečkovi.

Plukovník: Pojd'te si zakouřit!

Všichni si vyndají a zapálí cigaretu, dělají z cigaretového kouře kroužky. Smějí se. Najednou uslyší, jak někdo kopl do zahozené plechovky.

Takumi: Sakra! Sakra!

Všichni rychle típnou cigaretu. Aljaška jako poslední Plukovník začne utíkat. Přijde Orel. Je naštvaný.

Orel: Neutíkejte, Chippere!

Plukovník se otočí a pomalu se vrací zpět.

Orel: Smrdíte, jako když v Severní Karolíně hoří továrna na tabák! Zůstaňte všichni tady, za chvíli se vrátím.

Orel odejde. Chvíli je ticho.

Aljaška: On mě má rád. A vás všechny taky, ale školu má rád víc, v tom to je. Myslí si, že nás buzeruje pro dobro školy i naše vlastní. To je ten věčný boj, Válečku. Dobro proti zlu.

Váleček: Na to, že máš zrovna průšvih, to bereš dost filozoficky.

Aljaška: No, jo. Koukni, ty prostě sed' a nemluv. Ty nervózní být nemusíš. Jenže mě při kouření přistihli už po sedmý. Prostě nechci...to je fuk... Jenom nechci naštvat tátu.

Váleček: Tvoje máma kouří nebo tak?

Aljaška: *(zavrtí hlavou)* Už ne.

Takumi: To je dobrý. Bude to dobrý.

Orel se vrací zpět.

Plukovník: Všechno bude dobrý, hlavně nic neříkej.

Orel: Přiznejte se popravdě, kdo všechno z vás kouřil?!

Plukovník: Já s Aljaškou jsme kouřili. Obvykle odcházíme z areálu, ale zapomněli jsme. Omlouváme se. Už se to nestane.

Váleček se tváří zmateně a provinile. Orel se podívá na Takumiho.

Orel: A co ty a Halter?

Takumi: *(klidně)* My jsme jim dělali společnost.

Orel: Viděl jsem jen Aljašku, ale Chip začal utíkat, což mi připadá zbabělé, stejně jako ty nevinné tváře, co mi tu předvádíte vy dva pánové. *(podívá se na Takumiho a Válečka)*

Chvíli ticho. Orel zamyšleně odejde a přemýšlí.

Váleček: *(potichu)* Co to má sakra znamenat!?

Takumi: Klídek, vydrž Válečku. *(šťouchne do něj)*

Orel se vrátí zpátky, tváří se vážně.

Orel: Aljaška a Chipper dostanou deset pracovních hodin umývání nádobí v jídelně a oficiálně vás varuji, ještě jeden problém a škola telefonuje domů. Takumi a Milesi,

dívat se, jak někdo kouří není zakázané, ale budu si to pamatovat, pokud porušíte předpisy. Jasně?

Aljaška: Jasně!

OBRAZ 6. V pokoji Plukovníka a Válečka

Na scéně Aljaška, Váleček, Plukovník. VEČER. Aljaška kouří na zemi. Plukovník čte ve své posteli knihu „Bílá velryba“. Váleček sedí na své posteli, je nervózní z Aljaščina kouření v pokoji.

Aljaška: *(spokojeně)* Našli jsme ti holku, Válečku! Teď už tě jenom stačí přesvědčit, aby se ti líbila, a přesvědčit jí, aby ses jí líbil ty.

Plukovník: *(ani nevzhledne od čtení)* Tak to jsou dost monumentální úkoly.

Váleček: Jak můžeš číst a při tom mluvit?

Plukovník: Obvykle nemůžu, ale ani ta kniha, ani ten rozhovor nejsou zrovna intelektuálně náročný.

Aljaška: Já mám tu knížku ráda.

Plukovník: *(pousměje se)* Jo, ani se nedivím. Obří velryba je šikovná metafora pro všechno. A nabubřelý metafora, to je tvoje.

Aljaška: Pamatuješ na tu holku, co s tebou chodí na algebru? Mluví tiše, říká tenhle místo tenhle. Pamatuješ na ni?

Váleček: *(chvíli přemýšlí)* Jo, Lara. Když jsme jednoubyli venku, seděla vedle mě.

Aljaška: Já vim. A líbil ses jí. Tys myslel, že každou hodinu přemýšlí o algebře, a přitom je jasný, že myslěla jenom na to, jak by se s tebou chtěla vášnivě milovat. Což je důvod, proč potřebuješ mě.

Plukovník: *(stále si čte)* Má dobrý prsa.

Aljaška: *(naštvaně se rozkřikne)* Nemluv o ženských tělech jako o věcech!

Plukovník: *(vzhledne od knihy)* Promiň. Pevný prsa.

Aljaška: To není o moc lepší.

Plukovník: No to je! Dobrý je hodnocení ženského těla. Pevný je objektivní konstatování. Protože jsou pevný.

Aljaška: Ty jsi beznadějněj případ *(otočí se na Válečka)*. No, prostě se jí líbíš, Válečku.

Váleček: Fajn.

Aljaška: Jenže to nic neznamená. S tebou je totiž ten problém, že kdybys s ní mluvil, tak tvoje „hm, ehm, no“ bude tak akorát cesta ke katastrofě.

Plukovník: Nebuď na něj tak zlá!

Chvíli je ticho

Aljaška: Takže... Můj Jake bude tenhle víkend v Birminghamu a uděláme si společně dvojité rande. Žádný nervy. Nebudeš to moc zkazit, protože u toho celou dobu budu. Hlavně půjdeme na basket, takže s ní stejně nebudeš moc mluvit. *(usměje se)*

Váleček: *(nejistě)* Tak jo.

Plukovník: A s kým jako budu já?

Aljaška: Můžeš jít s náma a s Takumim.

Plukovník: *(otráveně)* No dobře.

Aljaška: Tak v pátek. Máte nějaký plány na pátek?

Plukovník s Válečkem se na sebe podívají a zasmějí se.

Aljaška: *(usměje se)* Já jsem si to myslela.

Váleček: Proti komu hrajeme?

Plukovník: Proti Hardsenům.

Váleček se tázavě podívá.

Plukovník: Hardsenova akademie, *(ironicky, s nenávistí)* Soukromá škola z Mountain Brooku.

Aljaška: Tak, a teď musíme jít mýt nádobí do jídelny, Chippere... Panebože, jak já se obětuju!

Aljaška s Plukovníkem odcházejí.

OBRAZ 7. Rande

Na scéně: Váleček, Lara, Aljaška, Jake, Plukovník, Takumi, Bestie. DEN. Váleček si oblékne čistou košili. Přijde za ním Aljaška, a posadí se vedle něho. Upravuje mu košili. Po chvíli přijde do pokoje Jake. Aljaška se za ním rozeběhne a skočí mu do náručí. Začnou se líbat. Aljaška se po chvíli otočí na Válečka.

Aljaška: Tohle je Váleček.

Váleček s Jakem si podají ruce.

Jake: O tobě jsem dost slyšel. *(usměje se)* Doufám, že ti dneska to rande vyjde, protože bych nerad, abys mi Aljašku přebíral před očima.

Všichni se zasmějí.

Aljaška: *(zamilovaně)* Ježíš, ty jsi boží.

Aljaška políbí Jakea. Otočí se na Válečka.

Aljaška: Promiň. *(zasměje se)* Já jenom nějak nedokážu přestat líbat svého kluka.

Společně odcházejí do tělocvičny na zápas. Aljaška poplácá Válečka po zádech.

Aljaška: Tak hele. Sedneš si vedle mě a Plukovníka jo?

Váleček: To si nesmím sednout vedle holky, co tady s ní jako jsem?

Aljaška: Válečku, jeden z nás byl celý život holka. Ten druhý z nás se nikdy nedostal ani na druhou metu. Být tebou, sednu si, tvářím se mile, a chovám se stejně nafoukaně jako vždycky.

Váleček: No dobře. Když myslíš.

Jake: Tak přibližně tuhle strategii používám, když chci, aby byla Aljaška spokojená.

Aljaška: *(zamilovaně)* Jé, to je hezký. *(radostně)* Válečku, říkala jsem ti, že Jake nahrává se svojí kapelou album? Jsou skvělí. A říkala jsem ti, že ten jejich název, Hickman Territori, jsem jim vymyslela já?

Chvilí ticho.

Aljaška: A říkala jsem ti, že ho má obrovskýho a že je úžasný milenec?

Váleček se podívá překvapeně a znechuceně.

Jake: Proboha, bejby! *(usměje se)* Před dětma ne!

Váleček se trochu urazí. Přichází Plukovník s Takumim a Larou. Všichni se pozdraví a sednou si.

Váleček je nervózní a občas se s úsměvem otočí na Laru. Aljaška si s Jakem něco šeptají a smějí se tomu. Společně chvíli fandí a koukají na zápas. Plukovník mluví na Takumiho a Válečka.

Plukovník: Jediná věc, co nesnáším víc než bohatý lidi, jsou hloupý lidi. A všichni ti z Hardsenovy jsou bohatí a moc hloupí na to, aby se dostali k nám do Creeku. Hele! (*ukáže*) Jeden z těch tupejch zbohatlíků, Bestie.

Takumi s Válečkem se podívají tím směrem. Plukovník na Bestieho začne křičet.

Plukovník: Ty za všechno vděčíš tatínkovi, burane pitomá.

Plukovník se otočí směrem na rozhodčího.

Plukovník: Pardon.

Váleček: (*směje se*) Od kdy ses začal omlouvat?

Plukovník: Z tohoto zápasu chci vidět co nejvíc.

Chvilí fandí. Tým z Hardsenovy akademie dá koš. Plukovník s Takumim se naštvou. Plukovník se otočí na Takumiho.

Plukovník: Tak teď.

Plukovník s Takumim se postaví. Z publika se ozve „Pššt!“ Plukovník se otočí směrem na Bestieho a zakřičí.

Plukovník: Nevím, jestli je teď vhodná chvíle ti to říkat, ale tady Takumi (*obejme Takumiho jednou rukou kolem ramen*) si to zrovna před zápasem rozdál s tvójí holkou.

Všichni až na Bestieho se začnou smát. Bestie se bez výrazu otočí směrem k Plukovníkovi a jde k němu. Takumi řekne potichu.

Takumi: Myslim, že zdrháme!

Takumi a Plukovník se zvednou a rozeběhnou se. Váleček chvíli váhá, ale pak se rozeběhne za nimi. Bestie Válečka dohoní a dá mu pěstí. Váleček spadne na zem. Bestie se otočí a odejde. Váleček se zvedne a hrdě ujde pár kroků, poté znovu spadne na zem. Plukovník s Takumim za ním přiběhnou.

Váleček: Mám otřes mozku.

Takumi začne zvedat Válečka ze země.

Takumi: To je dobrý. Pojd' odsud, než nás zabije!

Váleček: Promiň, ale já nemůžu vstát. Mám lehký otřes mozku!

Lara, Aljaška a Jake přijdou za nimi, jsou zděšení. Lara si klekne vedle Válečka.

Lara: Nestalo se ti nic?

Váleček: Mám otřes mozku.

Takumi podrží Válečkovi hlavu a podívá se mu do očí.

Takumi: Víš, co se ti stalo?

Váleček: Trefil mě Bestie.

Takumi: Víš, kde jsi?

Váleček: Na dvaapůlnásobným rande.

Plukovník: (vážně) Nic ti není. Jdeme!

Váleček se v tu chvíli předkloní směrem k Laře a pozvrací jí kalhoty. Lara překvapeně vyjekne. Aljaška odběhne sehnat Orla.

Váleček: Panebože. (lítostně) Strašně se omlouvám.

Plukovník: Asi máš otřes mozku.

Váleček: (naštvaně) Trpím nevolností a točením hlavy, což jsou příznaky typický pro otřes mozku!

Váleček omdlí. Přijde Orel s Aljaškou. Přináší nosítka. Orel a Jake na ně Válečka opatrně položí. Lara drží Válečka za ruku. Váleček v mdlobách opakuje pár slov. Všichni odcházejí.

OBRAZ 8- Pokoj

Na scéně Aljaška, Plukovník, Váleček, Takumi. ODPOLEDNE. Venku prší. Váleček s Plukovníkem leží na svých postelích. Váleček má obvaz kolem čela. Oba si čtou.

Plukovník: Viděl ses už s Larou od toho tvýho (*ironicky*) povedenýho rande?

Váleček: (*sklesle*) Jo, po algebře jsem se jí omluvil, ale jinak nic velkého... Bral sis od Hydea to zadání závěrečný práce z náboženství?

Plukovník: Jo, letos vybral zajímavý téma. Nejdůležitější otázka, na kterou musejí lidské bytosti odpovědět.

Váleček: Ještě přijít na odpověď. Jaká je tvoje nejdůležitější otázka?

Plukovník: Vybral jsem si, proč se dobrým lidem dějou v životě hnusný věci?

Přiběhne udýchaná a rozzlobená Aljaška.

Aljaška: Ty hajzlové mi zatopili pokoj! Zničili mi snad sto knih! Zasraný čuráci bojovnícký. Plukovníku, prorazili díru v okapu, do ní strčili plastovou trubku a tu mi šoupli zadním oknem do pokoje. Všechno je úplně promáčený. Můj Generál ve svém labyrintu je totálně zničený!

Aljaška zhluboka dýchá. Váleček se dívá zmateně.

Plukovník: To je docela dobrý.

Aljaška: Cože?!

Plukovník: Promiň. Ale neboj. Bůh nehodné potrestá. A než to udělá, potrestáme je my.

Aljaška naštvane odejde.

Váleček: O kom mluvila?

Plukovník: Hm, nevím, jestli je dobrá chvíle o tom mluvit, ale stejně s náma půjdeš až budem připravený na odplatu. Minulý rok někdo prásknul Aljašky spolubydlící, Marii, když pila se svým klukem u nich na pokoji. Za to by jí možná ještě nevyhodili. Problém byl, že bylo po večerce a zrovna, když k nim přišel Orel, tak spolu spali. Takže jasnej vyhazov. Marie se bavila se skupinou lidí, bojovníků, který už od začátku nesnáším a oni nesnáší nás. Jsou namyšlení a bohatí jenom díky rodičům! A samozřejmě si myslí, že to udělala Aljaška, když o nich věděla asi jako jediná.

Váleček: Neplatí tu náhodou, že nikdo na nikoho nic nepráská?

Plukovník: Platí, a proto by to Aljaška nikdy neudělala. (*chvíli ticho*) Jdu za ní, abychom to s ní potom vydrželi.

Plukovník odejde. Váleček si začne číst. Přichází Takumi. V ruce nese koláček.

Takumi: Nesu ti sváču.

Váleček: Pěkně výživnou. (*usměje se*)

Chvilí trapné ticho.

Váleček: To bylo fakt děsný, jak vyplavili Aljašce ten pokoj.

Takumi: To jo.

Takumi se dívá do země.

Takumi: Ale měli svoje důvody. Měl bys pochopit, že Aljaška je proslulá tím, že dělá kanadský žertíky, dokonce i bojovníci to vědí. Třeba loni jsme odvezli do knihovny jejich Volkswagena. Takže když mají příležitost ji převézt, tak to udělají. A tohle bylo dost chytrý, svést vodu z okapu do jejího pokoje. Jako, ne že bych to chtěl obdivovat.

Váleček: (*zasměje se*) To bude dost těžký překonat.

Chvilí je ticho.

Takumi: Víš, Válečku. Nevim, jak to vezmeš... ale... hmm. Aljaška napráskala Marii. Chci abys to věděl, protože ať vymyslí s Plukovníkem jakýkoli vtípek, aby to konečně utnuli, tak si buď jistej, že v tom pojedeme s nima. Říkám ti to, abys věděl, do čeho lezeš. Jestli nás chytnou, tak bude lepší, když budeš znát celou pravdu.

Váleček: Přísahám, že na nikoho nic neřeknu... Jak si to zjistil?

Takumi: No, jednak jsem na to přišel sám. A jednak, Aljaška to přiznala. Řekla mi aspoň část pravdy, že se loni na konci školního roku po večerce pokusila dostat z areálu a jet za svým klukem Jakem, jenže měla průšvih. Říkala, že byla opatrná, nesvítila, a tak, ale Orel ji chytil. Navíc měla v autě lahev vína, takže byla v háji.

Váleček: Chudák, to teda neměla štěstí!

Takumi: To teda. Orel ji vzal k sobě domů a dal jí stejnou nabídku, jakou dává každému, kdo má takhle fatální průšvih. Buď řekni všechno, co víš, nebo se vrať do pokoje a můžeš si začít balit. Aljaška se sesypala a řekla mu, že Marie a Paul jsou teď zrovna opilí v jejich pokoji. Kdo ví, co mu vyklopila ještě. A tak ji Orel nechal běžet. Udělala to fakt chytrě, prásknout kamarádku, protože kamarády nikdo nepodezírá. Proto si je Plukovník tak jistej, že to byli bojovníci. Proto je taky tak nesnáší.

Váleček: (*udiveně*) Takže Plukovník to neví?

Takumi: Ne, taky se to nesmí dovědět, protože by se zbláznil a postaral by se, aby ji vyhodili. Plukovník ty kecy kolem cti a loajality bere hrozně vážně, jestli sis nevším.

Váleček: To jsem si všim.

Takumi: Já jenom nechápu, proč má tak strašný strach z vyloučení. Já bych taky hrozně nerad, aby mě vyhodili, ale člověk si musí sežrat, co si navařil. Já to nechápu.

Váleček: No, doma se jí zjevně nelíbí.

Takumi: To je fakt. Jezdí tam jenom na Vánoce a o prázdninách, když je tam i Jake. Ale to je fuk. Mně se doma taky nelíbí, ale nikdy bych Orlovi neudělal tu radost.

Chvilí ticho. Váleček je zamyšlený.

Takumi: Prostě mi slib, že to Plukovníkovi neřekneš. To by bylo hrozný.

Váleček: Slibuju!

OBRAZ 10. S Aljaškou

Na scéně: Váleček, Aljaška, Plukovník, RÁNO 6:30, Váleček spí, Aljaška hraje videohry a má nahlas zapnutý zvuk, Váleček se s leknutím probudí.

Váleček: Nemůžeš aspoň vypnout ten zvuk?!

Aljaška: Válečku, zvuk je nedílnou součástí uměleckýho zážitku z tý videohry. Kdybych vypnula zvuk, bylo by to jako číst z Jany Eyerový každý druhý slovo. Plukovník se vzbudil asi před půl hodinou a vypadal trochu našťavaně, tak jsem mu řekla, ať jde spát ke mně.

Váleček: Možná půjdu taky.

Aljaška: Slyšela jsem, že ti to Takumi řekl. (*ticho*) Jo práskla jsem Marii, je mi to líto a už to nikdy neudělám... Na jiný téma: Ten labyrint není ani život ani smrt.

Váleček: (*pozorněji se zaujetím*) Hm, vážně?

Aljaška: Pojd' si sednout ke mně, ať vim, že mě vnímáš.

Váleček se neochotně zvedne a přejde k pohovce. Ztlumí zvuk videohry. Sedne si vedle Aljašky a vezme si druhou konzoli. Hned jak dosedne, opře si Aljaška hlavu o jeho rameno.

Aljaška: Utrpení. Že člověk ubližuje a že se mu stávají zlé věci. To je problém. Bolívar mluvil o bolesti, ne o životě nebo o umírání. Jak se člověk dostane z labyrintu utrpení?

Aljaška si sedne zase vzpřímeně.

Váleček: Co se stalo?

Aljaška: Nic se nestalo. Ale trápení je pořád, Válečku. Domácí úkoly nebo malárie nebo chodit s někým, kdo je daleko, když vedle tebe sedí hezkej kluk. Trápení je univerzální. To je ta jediná věc, se kterou si lámou hlavu buddhisti, křesťani i muslimové.

Váleček k Aljašce přiblíží obličej

Váleček: Takže ty hodiny s Hydem nejsou tak úplný nesmysly, co?

Aljaška se usměje. Váleček chce něco říct, ale Aljaška mu dá prst před pusou.

Aljaška: Pššš. Pššš. Nezkaz to. (*usměje se*)

Aljaška najednou vyndá z kapsy videokazetu. Podá jí Válečkovi.

Aljaška: Na pusť tohle.

Váleček si přečte název kazety.

Váleček: Cože? (*vyděšeně*)

Aljaška: Ty nemáš rád porno?

Váleček: Ale jo, jo. Kde si to vzala?

Aljaška: Udělala jsem si exkurzi do pokoje dvou bojovníků. *(zasměje se)* Měli zrovna trénink. Kromě tohohle jsem zjistila, že milují trávu a velký prsa *(znovu se zasměje)*. Tak už to pusť.

Váleček zapne video. Chvilí se koukají. Aljaška je znechucená.

Aljaška: Oni to prostě neumí natočit tak, jako by z toho ta žena taky něco měla. Ona je prostě věc. Proboha, Válečku, takhle tvrdě to nikdy nedělej. To by bolelo. Vždyť to vypadá jako mučení. A ona nemůže dělat nic než to prostě snášet. Tohle není muž a žena. Tohle je penis a vagina. Co je na tom erotickýho? Kde je líbání?

Váleček: Vzhledem k té poloze se teď ani líbat nemůžou.

Aljaška: No o tom právě mluvím! Už ta samotná poloha z ní dělá objekt. Vždyť jí ani nevidí do tváře.

Aljaška se podívá Válečkovi vážně do očí.

Aljaška: Podívej se mi pořádně do očí a řekni, že tě to nevzrušuje.

Ticho. Aljaška se zasměje.

Aljaška: To nevadí, to je zdravý.

Aljaška vstane a vypne kazetu. Lehne si a opře si hlavu do jeho klína. Něco zamumlá.

Váleček: Co si to říkala?

Aljaška: Pššš. Spím.

Najednou se po chvíli Aljaška rozbřečí.

Aljaška: Je mi to strašně líto.

Váleček: Co se stalo?

Aljaška: Já nechtěla... Nechápu, že jsem to všechno tak posrala.

Váleček: Co? Myslíš to s Marií? Asi jsi prostě měla strach.

Aljaška: Strach není dost dobrý důvod. Strach je výmluva, co používali vždycky všichni.

Váleček: Proč tě to zrovna teď tak vyvedlo z míry?

Aljaška: Nejde jen o to, ale o všechno. Ráno, než jsi se vzbudil jsem to řekla Plukovníkovi a on prohlásil, že mě při kanadách už nikdy nespustí z očí. Že se mi nedá věřit. A já se mu nedivím. Já si nevěřím ani sama.

Váleček: To byla docela odvaha mu to říct.

Aljaška: Já odvahu mám. Jenže ne, když o něco jde.

Váleček: Nechci tě naštvat, ale kdybys mi řekla, proč si to vlastně na Marii práskla, třeba by ti to pomohlo. Měla jsi strach jet domů nebo něco?

Aljaška se zvedne a podívá se naštvaně na Válečka.

Aljaška: Žádný ,doma' nemám.

Váleček: No, ale rodinu máš, ne?

Aljaška: Já se snažím se nebát, víš. Ale stejně vždycky všechno zkazím. Vždycky to poseru.

Váleček: Dobrý. To je dobrý.

Váleček Aljašku pohladí po obličeji.

Aljaška: Nechápeš, koho miluješ, Válečku? Miluješ holku, co tě rozesměje a co ti pouští porno a pije s tebou levný víno. Nemiluješ tu šílenou našťvanou mrchu.

Do pokoje přijde Plukovník. Aljaška najednou ožije a je zase veselá. Plukovník si sedne na svou postel.

Aljaška: Plukovníku, mám nápad. Skvělej. Potřebujeme předfór, který se časově shodne s útokem na bojovníky.

Váleček: Předfór?

Plukovník: No jasně!... Prostě něco, co by profesory ukolíbalo do falešného pocitu bezpečí. Orel si bude myslet, že třetíáci už svou kanadu provedli, a až přijde ta opravdová, nebude to čekat.

Váleček: A ten... ten předfór se dělá vždycky?

Plukovník: Ne, pitomče. Kdyby se dělal vždycky, tak by Orel čekal dva fóry. Naposledy to někdo použil... moment...jo, v roce 1987. První fór byl, že vypnuli elektřinu v celém areálu, a ten druhý, že do rozvodů topení ve třídách vypustili asi pět set živých cvrčků. Cvrkání je tam občas slyšet dodneška.

Váleček: Tvoje paměť je vážně fenomenální. *(ušklibne se)*

Aljaška: Vy se chováte jak po dvaceti letech manželství. *(zasměje se)* Až se mi to občas zdá jako realita.

Plukovník: A to toho ještě nevíš ani polovinu. Měla bys vidět, když se mnou tenhle kluk vleze v noci pod peřinu.

Váleček: Hele! Hele!

Aljaška se obrátí na Válečka.

Aljaška: Tak k věci. Předfór. Tenhle víkend přespíme ve stodole. Ty, já, Plukovník, Takumi a jako speciální pozornost pro tebe, Válečku, Lara Buterskaja.

Váleček: Ta Lara, kterou jsem pozvracel?

Aljaška: Ona je jenom stydlivá. Pořád se jí líbíš. *(zasměje se)* Když si zvracel, vypadal jsi... zranitelně.

Plukovník: Má fakt pevný kozy... A Takumi je tam jako pro mě?

Aljaška: Ty budeš muset být nějakou chvíli single. Jen si ještě chvíli hraj videohry. Spolupráce očí a ruky se ti může hodit, až se někdy dostaneš na třetí metu.

Plukovník: Ježíš tyhle kecy o metách jsem neslyšel už strašně dlouho. Ostatně myslím, že třetí meta se dneska rovnou vynechává. Podíval bych se otráveně do stropu, ale nemůžu si dovolit spustit je z obrazovky.

Aljaška: Pusa, podhmat, prsty. Jako bys přeskočil třetí třídu.

Váleček: *(otráveně)* Tak co bude ten předfór?

Aljaška: Už mám základy, a Plukovník vymyslí realizaci. Přes víkend budeme spát ve stodole, aby to vypadalo, že tu nejsme, a pak půjdeme do akce. Takže si sbalte černý oblečení a vymyslete si výmluvu, kam jedete. *(mávně rukou)* Uvidíme se zítra.

Aljaška odejde.

OBRAZ 12. Stodola

Na scéně Váleček, Plukovník, Takumi, Aljaška, Lara. POLEDNE. Váleček, Takumi a Plukovník jdou ke „stodole“. Mají na zádech batohy s vínem, spacáky a cigarety. Smějí se.

Takumi: *(nadšeně)* Orel nám to sežral i s navijákem.

Váleček: To teda. Jakto, že mu tvoje mamka odsouhlasila, že jedeme k vám? Ty si jí říkal, co máme v plánu?

Plukovník: Ne. Včera večer jsem jí volal a poprosil jí, aby mě kryla, a ona se ani nezeptala proč. Řekla jenom „Já ti věřím, synu“. A taky že věří.

Přijdou na místo a rozloží si na zem spacáky. Vyndají a otevrou víno. Vtom přijde Aljaška s Larou. Všichni se pozdraví. Sednou si na zem. Pijí víno. Aljaška kouří.

Plukovník: Takže, cílem dnešního shromáždění je dokázat jednou provždy, že pokud jde o kanadský žerty, jsme stejně nepřekonatelní, jako jsou bojovníci nepřekonatelně tupí. Budeme mít ale také příležitost znepříjemnit život Orlovi, což je vždycky vítáno. Svedeme tedy dnes bitvu na třech frontách. První: předfór. Trochu načechráme Orlovi pírka a podpálíme mu koudel pod zadkem. Druhá: operace pleš. To je Lary sólová mise, jejímž výsledkem bude pomsta tak elegantní a krutá, že ji mohl vymyslet jedině mozek... ehm, no, můj.

Aljaška: Hele! To byl můj nápad!

Plukovník: *(zasměje se)* No dobře, byl to Aljaščin nápad. A konečně třetí fronta: dopisy rodičům. Vloupáme se do školního počítače a pomocí databáze známek pošleme rodičům bojovníků dopis s hlášením, že jejich synáčkové propadají z některých předmětů.

Váleček: Tak za tohle nás určitě vyhodí!

Takumi: A kdo z nás je podle tebe takový počítačový génius, aby se mu povedlo tam nabourat?

Plukovník mezitím vyndá z batohu papíry s úkoly a každému jeden rozdá. Všichni si ho se zaujetím pročítají.

Plukovník: Nikdo nás nevyhodí, a počítačový génius jsem já. Vy ostatní budete hrubá síla k odvedení pozornosti. A i kdyby nás chytli, tak nás nemůžou vyhodit. Nespácháme nic, za co by se podle školního řádu vyhazovalo. Teda až na ty vína, co tu teď pijeme.

Aljaška: *(nadšeně)* Tak jdeme na to? Ať to stojí za to. *(zasměje se)* Už jsem v rýmech stejně dobrá jako Takumi.

Takumi: Pozor, v tomhle jsem nepřekonatelněj.

Všichni se zvednou. Takumi jde s Válečkem. Nesou si s sebou petardy a stopky. Plukovník s Larou a Aljaškou čekají s batohy ve stodole. Jsou nervózní. Po chvíli uslyší odpočítávání a výbuch. Odběhnou pryč. Po dvou dalších výbuších je slyšet Orlovův přísný hlas.

Orel: Okamžitě stát!

Po chvíli je slyšet poslední výbuch a udýchaný Takumi s Válečkem přiběhnou zpět.

Váleček: (nevěřicně) Zvládli jsme to!

Oba si lehnou na zem a zhluboka dýchají.

Takumi: Mise splněna! Válečku, kamaráde, my jsme sakra neporazitelní!

Přiběhne k nim Lara. Je šťastná.

Lara: Mám to! (zasměje se).

Váleček ji obejmě. Sednou si. Přijde Aljaška s Plukovníkem. Plukovník je naštvaný. Baví se spolu.

Plukovník: Protože to zúží seznam možných podezřelých o třiadvacet! Proč ses nemohla držet plánu! No nic. Ještě nás nechytli... Tak nejdřív mi řekněte, že všechno ostatní šlo, jak mělo. Laro?

Lara: Jo dobrý, udělala jsem, co bylo na tom papíru. Počkala jsem za Orlovým domem, až jsem ho viděla vyběhnout za Milesem a Takumim, a pak jsem utíkala k pokojům. Vlezla jsem do pokojů pár bojovníků a dala jsem jim to do gelu a kondicionéru.

Váleček: (překvapeně) Cos tam dala?

Aljaška: Silnou neředěnou modrou barvu na vlasy. Koupila jsem jí za peníze, cos mi zaplatil za cigára. Když si to daj do vlhkých vlasů, tak to několik měsíců nevymejou.

Takumi: My jsme jim obarvili vlasy namodro?

Plukovník: No, technicky vzato si ty vlasy obarví namodro sami. Ale my jim to rozhodně usnadnili. Další dobrá zpráva pro ně je, že dostanou dopis ze školy, že propadají ze tří předmětů.

Váleček: A špatná zpráva?

Aljaška: Ale prosimtě. Druhá dobrá zpráva je, že když měl Plukovník dojem, že něco slyší, a běžel do lesa, já jsem se postarala, aby i dvacet dalších bojovníků dostalo varovný dopis. Plukovník byl pryč dost dlouho... Jak on se bojí, že ho vyloučí.

Plukovník: To není dobrá zpráva! Tohle v plánu nebylo! To znamená, že je třiadvacet lidí, které může Orel jako podezřelý vyloučit. Třiadvacet lidí, co můžou přijít na to, že jsme to udělali my, a prásknout nás!

Aljaška: Jestli se to stane, vezmu to na sebe.

Plukovník: (naštvaně) Jo, stejně, jako si to vzala na sebe za Paula a Marii? Řekneš, žeš pobíhala po lese, odpalovala rachejtličky a přitom ses nabourala do školní sítě a tiskla jsi varovný falešný dopisy? To ti Orel určitě sežere!

Takumi: Klídek, kámo. Nechytanou nás!

Váleček: Tyjo, bojovníci budou kvůli těm vlasům pěkně naštvaní.

Aljaška: Já jsem zase pěkně naštvaná kvůli vytopenému pokoji. No nic lidi, jde se pít. Plukovníku přines sem ty vína.

Váleček: Nepokoušíme trochu štěstí? Co když nás bude Orel hledat?

Aljaška: Ále, štěstí je pro ty, co se bojí.

Všichni se několikrát napijí z flašek.

Aljaška: Nejlepší den /nejhorší den.

Váleček: Cože?

Aljaška: Všichni se brzo pozvracíme, když budeme jenom pít, tak to zpomalíme hrou. Nejlepší den/ nejhorší den.

Plukovník: O tom jsem nikdy neslyšel.

Aljaška: Protože jsem si to teď vymyslela. *(usměje se)*

Lara: Fajn, jaký jsou pravidla?

Aljaška: Každý bude vyprávět o svém nejlepším dni v životě. Ten, co bude vyprávět nejlíp, nemusí pít. Potom budou všichni vypravovat o nejhorším dni a kdo vyhraje, nemusí pít. Hmm, začni ty Válečku.

Váleček: Ehm, můžu si vzít chvilku na rozmyšlenou?

Plukovník: Tak to nebyla žádná sláva, jestli nad tím musíš přemýšlet.

Váleček: Jdi do prdele, jo?

Plukovník: Pán je citlivka.

Váleček: Nejlepší den mého života je dneska. S Takumim se nám podařilo naštvat Orla. Povedl se celý plán. Teď sedím vedle hezký holky z Maďarska. Je mi zima, ale ne zas moc. Pijeme dobrý levný víno a konečně mám kolem sebe dobrý kamarády, se kterými je zábava. Vlastně se dneska nic zvláštního nestalo, ale stačí, že tu sedím, i když musím koukat tady na Plukovníka, a tak. To je fuk. Skvělý den. Nejlepší mého života.

Lara: *(nadšeně)* Ty myslíš, že jsem hezká? *(usměje se)* Ale jsem z Rumunska!

Aljaška: Tak tohle bylo nakonec mnohem lepší, než jsem čekala. Ale stejně vyhraju.

Váleček: No tak povídej.

Aljaška: Nejlepší den mého života byl devátý leden 1997. Bylo mi osm a jely jsme s mámou do zoo. Mně se líbili medvědi. Jí se líbili opice. Můj nejlepší den. To je celý.

Plukovník: To je všechno? To je nejlepší den tvého života?

Aljaška: Jo.

Lara: Mně se to líbí. Já mám taky ráda opice.

Plukovník: Nuda.

Lara: Tak teď já. To je jednoduchý. Když jsem přijela sem. Naši neuměli moc anglicky, tak jsem všechno zařizovala sama. Máme tu celou rodinu, kterou jsem předtím nikdy neviděla, a tak byli mí rodiče hrozně šťastní. Bylo mi dvanáct. Vždycky jsem byla ta malá holčička, ale ten den mě naši poprvé potřebovali, a chovali se ke mně jako

k dospělý. Protože neuměli jazyk, potřebovali mě, abych objednávala jídlo, a překládala daňový a imigrační papíry a všechno, a ten den se na mě přestali dívat jako na dítě. A v Rumunsku jsme byli chudý. Tady jsme docela bohatý. *(zasměje se)*

Takumi: No dobře, já prohraju, protože můj nejlepší den byl, když jsem přišel o panictví. Ale jestli si myslíte, že vám o tom budu povídat, tak to byste mě museli opít mnohem víc.

Plukovník: To není špatný. To fakt není špatný. Chcete vědět můj nejlepší den?

Aljaška: *(škodolibě)* Ano, Chippe. O tom ta hra je.

Plukovník: Nejlepší den mého života ještě nepřišel. Ale vím, jak bude vypadat. Každý den ho vidím. Nejlepší den bude, až koupím mámě veliký dům a nebudeme muset bydlet tam, kde teď. Ale nebude jen tak někde v lese. Bude uprostřed Mountain Brook. Tam, co bydlí rodiče všech těch pitomejch bojovníků. A nekoupím ho na hypotéku. Koupím ho hotově a odvezu tam mámu, a otevřu jí dveře auta. Ona vystoupí, a podívá se na ten dům. Bude mít vysoký dřevěný plot a dvě poschodí a všechno, a já jí dám klíče od toho domu a řeknu jí: „Díky mami“. Když jsem se sem hlásil, tak mi pomáhala vyplňovat formuláře a nechala mě sem odjet, což není tak snadný, když člověk žije tam, co my. Nechat syna odjet někam pryč do školy... Tak to je nejlepší den mého života.

Všichni vypadají zamyšleně. Postupně se kromě Plukovníka napijí vína.

Aljaška: Tohle kolo jsi vyhrál. A co nejhorší den?

Plukovník: Nejhorší den byl, když táta odešel. Je starej. Ted' mu je už sedmdesát. Byl starej, už když si mámu bral, a přesto ji podváděl. Ona ho přistihla a naštvála se, a on ji uhodil. Ona ho pak vykopla, a on odešel. Já jsem byl tady a máma mi to volala, ale neřekla mi to celý. To, o tý nevěře a o tom všem. A o tom, že ji bil, to až pozdějc. Tenkrát jenom řekla, že odešel, a že už se nevrátí. Od té doby jsem ho neviděl. Celý ten den jsem čekal, až zavolá, a vysvětlí mi to, ale neudělal to. Vůbec mi nezavolal, nikdy. Myslel jsem, že se aspoň rozloučí nebo tak. To byl můj nejhorší den.

Váleček: Do prdele, už jsi mě zas dostal. Můj nejhorší den byl, když mi v sedmý třídě Tommy Hewitt počůral oblečení na tělocvik. Učitel na mě řval tak dlouho, dokud jsem si ho nemusel oblíknout. Od té doby jsem kašlal na lidi. Bylo mi jedno, že jsem nula a nemám kamarády a tak. Asi to není tak strašný, ale to je můj nejhorší den. Představte si, že hrajete volejbal v počůraným oblečení a Tommy Hewitt všem vypráví, co udělal. V té chvíli jsem se cítil hrozně.

Lara se směje.

Lara: To je mi líto, Milesi.

Váleček: To je jedno. Povídej ty, ať se taky mám čemu chechtat.

Lara: Můj nejhorší den byl asi ten stejný jako nejlepší. Protože jsem všechno opustila. Já vím, že to zní hloupě, ale taky svoje dětství, protože většina dvanáctiletých nemusí vědět, jak se vyplňuje formulář na daně... Hm, stejný den.

Aljaška: Je řada na tobě Takumi.

Takumi: Nejhorší den mého života byl v roce 2000. Moje babička v Japonsku, kterou jsem nikdy neviděl, umřela. Měl jsem u nich poprvé strávit celé letní prázdniny. Místo toho jsem letěl na pohřeb. Viděl jsem jí jenom, když ležela na takový jako pohřební hranici nebo tak. A to bylo poprvé a naposled, co jsem ji viděl. To byl můj nejhorší den.

Plukovník zapálí cigaretu a hodí jí Válečkovi. Zapálí i sobě.

Plukovník: Ještě není jasný vítěz. Všechno je pořád otevřený... Tak teď Aljaška.

Aljaška: Den potom, co mě máma vzala do zoo, jak se jí líbily ty opice a mně medvědi, byl pátek. Přišla jsem domů ze školy. Objala mě a řekla, ať si jdu udělat úkoly, abych se pak mohla koukat na televizi. Šla jsem k sobě do pokoje a ona si asi sedla v kuchyni ke stolu. Pak vykřikla, a já jsem tam běžela a viděla jsem, že upadla. Ležela na podlaze, držela se za hlavu a šubala sebou. A já jsem zpanikařila. Měla jsem volat záchranku, ale místo toho jsem jen ječela a brečela, dokud sebou nepřestala šukat. Myslela jsem si, že usnula, a to, co ji bolelo, že už nebolí. Tak jsem u ní seděla na podlaze, dokud asi za hodinu nepřijel táta. Začal křičet, proč jsem nevolala 911 a pokoušel se ji resuscitovat, ale už byla mrtvá. Aneuryzma. *(pauza)* Vyhrála jsem. Pijete vy.

Všichni jsou zděšení. Napijí se. Je dlouho ticho.

Takumi: Táta ti to dával za vinu?

Aljaška: No v té první chvíli, pak už ne. Ale v duchu určitě. Musel.

Takumi: Byla jsi malá, ne?

Aljaška: Jo, byla jsem malá. Ale i malý dítě může vytočit 911. Každou chvíli to nějaký dítě udělá. Dejte sem víno.

Aljaška dopije lahev vína. Všichni jsou stále smutní a zamyšlení.

Takumi: To je mi líto.

Plukovník: *(potichu)* Proč jsi mi to nikdy neřekla?

Aljaška: Nepřišla na to nikdy řeč. No, asi už bychom měli jít spát, ať se zítra nahlásíme Orlovi.

Všichni si lehnou do svého spacáku. Váleček leží vedle Lary. Chytí se spolu za ruce. Dívají se na sebe. Po chvíli se spolu začnou líbat.

Lara: *(šeptem)* Poslintals mi obličej. *(zasměje se)*

Váleček: Promiň. Já to ještě tak moc nezkoušel.

Lara: To bylo hezký slintání.

Lara si rozepne spacák a lehne si na Válečka. Začnou se líbat.

Lara: To je hezký.

Váleček: Jsi krásná.

Plukovník: Mohli by ti dva, co si to spolu rozdávají, laskavě mlčet?! Ti ostatní, co si to nerozdávají jsou unavení a opilí.

Aljaška: *(pomalu a opilecky)* Většina z nich opilí.

Váleček s Larou se spolu chvíli jen líbají.

Váleček: *(šeptem)* Chceš se mnou chodit?

Lara: Ano, prosím.

RÁNO. Všichni spí. Plukovník se vzbudí. Jde za Válečkem. Zatřese s ním.

Plukovník: Musíme jít Válečku. Balíme!

Váleček: *(rozespalé)* Člověče, spim.

Plukovník: Spát můžeš, až se ohlásíme Orlovi. Nejvyšší čas vyrazit!

Váleček: No dobře, dobře. Neřvi. Bolí mě hlava.

Lara chytí Válečka za ruku a posadí se. Aljaška dopíjí zbytky z lahve vína.

Aljaška: Vyprošťovák.

Plukovník: Jak je ti?

Aljaška: Už jsem zažila lepší rána.

Plukovník: Máš kocovinu?

Aljaška: Jak pastor alkáč v neděli ráno *(zasměje se)*

Váleček: Možná bys měla míň pít.

Aljaška: Válečku, musíš pochopit jednu věc. Že jsem hluboce nešťastná osoba.

Aljaška dopije víno. Všichni si dobalí věci a odchází.

OBRAZ 13. U Aljašky

Na scéně Aljaška, Váleček, Plukovník, Orel. Plukovník s Aljaškou jsou u Aljašky v pokoji.

- Aljaška: Tak jak se teď cítíš? Tvůj Váleček si teď někde užívá se svojí (*ironicky*) novou holkou.
- Plukovník: Ten kluk ví jak na to. Alespoň něco se tu naučí od toho jeho spořádaného života.
- Aljaška: Teď si s Larou někde v soukromí rozdává.
- Plukovník: To vážně? To jsou takhle rychlí?
- Aljaška: Chudinko Plukovníku. Já bych tě pro útěchu taky udělala, jenže já jsem Jakeovi věrná, víš?
- Plukovník: Ty jsi vážně děsná! Ty máš přece flirtovat jenom s Válečkem.
- Aljaška: Jenomže Váleček má přítelkyni.

Aljaška se zasměje. Přijde Váleček. Vypadá nadšeně.

- Váleček: Po cestě sem jsem potkal skupinu bojovníků. Některý z nich měli oholenou hlavu, ale většina byla namodro. (*zasměje se*) Chtěli si podat ruku na příměří, ale ujistil jsem je, že se ještě mají na co těšit, a šel jsem za váma.
- Aljaška: Tak to bychom měli zapít.
- Plukovník: Dneska se z flašky nechlastá, milánci. Dneska to musí mít styl.
- Aljaška: Ukážeme Válečkovi pravou jižňáckou pijáckou zábavu. Když jeden vypije kelímek, vypije ho druhý taky, dokud ten, co umí pít míň, nepadne pod stůl.

Chvilí pijí. Aljaška zhasne světlo.

- Aljaška: Tak jo, aby nebyla nuda. Zahrajeme si hru, Pravda nebo úkol.
- Váleček: Dobře, ale nebudu se cícmat s Plukovníkem.
- Plukovník: (*opilecky*) Ani bych nemohl. Jsem úplně mimo.
- Aljaška: Tak Válečku. Pravdu, nebo úkol?
- Váleček: Úkol.
- Aljaška: Líbej mě!

Váleček se k ní nakloní a začnou se líbat. Lehnou si na zem.

- Váleček: Co to má znamenat?

Aljaška mu dá ruku přes pusu. Pokračují v líbání.

- Váleček: Ale co Lara? Co Jake?

Aljaška: Ššš, míň jazyk, víc rty.

Plukovník: Kristepane. Cítím, že tu začíná veliký drama.

Plukovník stále sedí na zemi. Je hodně opilý. Aljaška s Válečkem se začnou mazlit.

Aljaška: *(šeptem)* Děláš to dobře!

Po chvíli.

Aljaška: Je to moc fajn. Ale jsem hrozně ospalá.

Aljaška si položí hlavu na Válečkův hrudník a usne. Váleček zašeptá.

Váleček: Miluju tě, Aljaško Youngová!

Plukovník: Kámo, líbal ses teď zrovna s Aljaškou?

Váleček: Jo!

Plukovník: Tohle špatně dopadne!

Všichni usnou. Venku na chodbě zazvoní telefon. Aljaška po chvíli vyzvánění vstane, a jde ho zvednout. Plukovník s Válečkem se probudí, ale opět znovu usnou. Aljaška s někým tlumeně mluví, potom začne křičet. Zavěsí a hystericky přiběhne do pokoje.

Aljaška: *(křičí)* Musím odsud pryč!

Váleček s Plukovníkem se zmateně probírají ze spánku.

Váleček: Co se stalo?

Aljaška: Zapomněla jsem! Proboha, kolikrát to ještě můžu posrat? Já prostě musím jet! Pomozte mi dostat se odsud!

Váleček: Kam chceš jet?

Aljaška si sedne na zem a skloní hlavu ke kolenům. Rozbrečí se.

Aljaška: Prosím, zabavte nějak Orla, ať můžu jet. Hned teď. Prosím.

Plukovník, Váleček: Tak jo.

Všichni se začnou zvedat a oblékat se.

Plukovník: Nerozsvěcej světla! Jeď hodně pomalu a nesviť! Víš jistě, že to zvládneš?

Aljaška: Kurva. Panebože, mně je to tak strašně líto.

Plukovník: Tak jo. Nastartuj, až uslyšíš druhou šňůru výstřelů. Uvidíme se ráno.

Aljaška: Děkuju.

Plukovník s Válečkem odejdou. Aljaška vezme z vázy v pokoji tulipány a odejde. Je slyšet výstřel a Orlův hlas zdálky, jak křičí. Po chvíli je slyšet druhý výstřel a startující auto, které odjíždí. Třetí výstřel.

OBRAZ 13. Co se stalo

Na scéně Plukovník, Váleček, Orel. RÁNO, 7:00. Plukovní s Válečkem se leží na posteli ve svém pokoji. Váleček spí. Plukovník je vzhůru a přemýšlí.

Plukovník: Co to do ní včera vjelo?

Váleček: *(unaveně)* Netušim, ale doufám, že ví, co dělá.

Plukovník s Válečkem jdou opět spát. Po chvíli Orel vstoupí do pokoje. Váleček s Plukovníkem se vzbudí. Orel je smutný.

Orel: Jděte oba do tělocvičny. Hned teď!

Plukovník: *(sebejistě)* Co se děje?

Orel: Stalo se něco hrozného.

Orel odejde. Plukovník s Válečkem se zvednou z postele a začnou se oblékat.

Plukovník: Tohle už tu bylo před dvěma lety. Když umřela Hydeova manželka. Teď to asi bude stařík sám. Tomu chudákovi fakt už moc dechu nezbývalo.

Plukovník zívne a protáhne se.

Váleček: Vypadáš, že máš trochu kocovinu. *(usměje se)*

Plukovník: No tak to se ještě snažím. Protože ve skutečnosti mám hodně velkou kocovinu!

Váleček: Líbal jsem se s Aljaškou.

Plukovník: Já vim. Tak opilej jsem zase nebyl.

Odejdou z pokoje. Přijdou do tělocvičny. Na lavicích sedí Takumi a Lara. Je tam hluk.

Váleček: Není tu Hyde.

Plukovník: Chudák.

Přijde doktor Hyde. Ztěžka se posadí na lavici. Je smutný a zamyšlený.

Váleček: Hyde je tady!

Plukovník: A do prdele!

Váleček: Co je?

Plukovník: *(úzkostně)* Kde je Aljaška?!

Váleček: Ne.

Plukovník: Tak je tady, nebo ne?

Oba jsou zmatení a hledají Aljašku v davu. Přijde Orel a stoupne si na stupínek s mikrofonem.

Orel: Jsou tady všichni?

Váleček: *(zakřičí)* Ne! Aljaška tu není.

Všichni utichnou.

Orel: Všichni ostatní tady jsou?

Váleček: *(zoufale)* Aljaška tu není!

Orel: Ano, Milesi. Díky.

Váleček: Nemůžeme začít bez ní!

Orel zadržuje pláč.

Váleček: *(zoufale)* Prosím, pane. Můžeme prosím počkat na Aljašku.

Chvilí ticho.

Orel: Včera v noci měla Aljaška Youngová vážnou nehodu. A... a přišla při ní o život. Aljaška je mrtvá.

Všichni jsou zadumaní. Váleček začne lapat po dechu. Rozbrečí se a zhroutí se na zemi. Plukovník sesedne z lavičky, a přitiskne si ramena ke kolenům. Začne nešťastně křičet. Přisedne si k němu Takumi, a položí mu ruku na rameno.

Plukovník: Doprdele! Promiň! Mně je to tak strašně líto!

Takumi: Nemáš si co vyčítat. Nemohls tomu zabránit.

Lara jde k Válečkovi. Pláče. Zvedá ho ze země a odchází s ním. Přichází k nim Orel. Položí Válečkovi ruku na rameno.

Váleček: Podle mě, je to jenom pitomej vtíp. Ona je fakt dobrá. Ona by to zvládla nahrát.

Orel: Ne, Milesi. Viděl jsem ji. Je mi líto.

Lara: Jak se to stalo?

Orel: Někdo v lese odpaloval petardy. Vyběhl jsem za nimi a ona asi odjela z areálu. Bylo pozdě. Jela po silnici jižně od centra. Havaroval tam nákladák, zablokoval oba pruhy. Zrovna tam dorazilo policejní auto. Prý do něj narazila čelně, ani se nepokusila strhnout volant. Asi musela být hodně opilá. Policisté říkali, že cítili alkohol.

Váleček: *(roztřeseně)* Vážně?

Orel: Viděl jsem ji, Milesi. Mluvil jsem s policisty. Byla okamžitě mrtvá. Je mi to moc líto.

Váleček: A jak potom vypadala?

Orel: *(chvilí ticho)* Kromě jí se v autě našly jenom květiny. Bílé tulipány, myslím. Ale z toho se nedá nic zjistit.

Váleček: Hm. Děkuju pane.

Plukovník leží na zemi a objímá si rukama kolena. Pláče. Váleček si sedne vedle něj. Lara, Takumi a Orel odejdou. Plukovník se posadí a otře si slzy do rukávu. Chvilí tam sedí.

Váleček: Je to tak trochu i naše vina, vid'?

Plukovník: *(smutně)* Je, Válečku. Je.

Druhé dějství

Obráz 14. Potom

Na scéně: Váleček, Plukovník. RÁNO. Váleček spí. Přijde Plukovník a klepe se zimou. Vzbudí Válečka.

Váleček: (rozespalé) Je ti zima?

Plukovník přikývne. Sundá si boty a bundu. Vleze si k Válečkovi do postele pod peřinu. Cvakají mu zuby a celý se klepe.

Váleček: Proboha. Je ti něco?

Plukovník: Už je to lepší. Je mi teplejc. Vezmi mě za ruku, prosím tě.

Váleček: Tak jo, ale nic víc. (chytá Plukovníka za ruku) Žádný líbání.

Plukovník se zasměje.

Váleček: Kde jsi byl?

Plukovník: Šel jsem pěšky do Montevalla.

Váleček: Pětašedesát kilometrů?!

Plukovník: Sedmašedesát. No, tak sedmašedesát tam a sedmašedesát zpátky. Sto dvacet sedm celkem. Ne, sto třicet čtyři. Jo, sto třicet čtyři za pětáctýřicet hodin.

Váleček: Co je sakra v Montevallu?

Plukovník: Celkem nic. Prostě jsem jenom šel, dokud mi nezačalo být moc zima. A pak jsem se vrátil.

Váleček: Ty jsi nespál?

Plukovník: Ne, ty sny jsou hrozný. Když se mi o ní zdá, tak už si ani není podobná. Já už si ani nepamatuju, jak vypadala. (chvíli ticho) Já nevím, co mám dělat, Milesi.

Váleček: Jo, já vim.

Plukovník: Naučil jsem se nazpaměť hlavní města.

Váleček: Spojenejch států?

Plukovník: Ne. To bylo v pátý třídě... Zemí světa. Zkus nějakou.

Váleček: Kanada.

Plukovník: Něco těžšího.

Váleček: Tak Uzbekistán?

Plukovník: Taškent. Pojd' si zakouřit.

Plukovník si strčí cigaretu do pusy a vyndá zápalky. Škrtá s nimi, ale nejde mu to. Na třetí pokus zápalku našťvaně odhodí a vykřikne.

Plukovník: Do hajzlu!

Váleček: To je dobrý.

Plukovník: Ne, Válečku. Není!

Plukovník zahodí cigaretu a dupne na ní.

Plukovník: Sakra! Panebože! Jak se to mohlo stát? Jak mohla být tak pitomá? Ona si nikdy nic nerozmyslela. Byla tak příšerně impulzivní. Kristepane! To není dobrý. To snad není pravda, že by udělala takovou pitomost.

Váleček: Měli jsme jí zarazit.

Plukovník: *(vykřikne)* Jo, já vim, že jsme jí měli zarazit, sakra! Do prdele! Já přece moc dobře vim, že jsme jí měli zarazit. Ale nemělo to být vůbec potřeba. To abych jí hlídal jak tříletýho spratka. Člověk udělá jednu chybu a ona si umře. Kristepane! Už přicházím o rozum! Jdu se projít.

Váleček: Tak jo.

Plukovník: Promiň. Připadám si děsně. Mám dojem, že umřu.

Váleček: Možná jo.

Plukovník: Jo, jo, možná jo. Člověk nikdy neví. Je to. Je to přece jenom *(luskne)*. A je to...přímo a rychle

Plukovník se rozplácne a po chvíli usne. Váleček se zvedne a odejde. Po chvíli přijde s knihou a čajem. Vzbudí Plukovníka. A podá mu čaj.

Váleček: Vzal jsem si z jejího pokoje tohle. *(ukáže knihu)* „Generál ve svém labyrintu“. Měla jí ráda.

Váleček nalistuje poslední stranu a začne číst.

Váleček: „Otřáslo jím ohromující zjištění, že překotný závod mezi jeho neštěstími a jeho sny se v té chvíli blíží k cílové pásce. Za ní byla tma. ‚Sakra,‘ povzdechl, ‚jak se kdy dostanu z tohoto labyrintu!‘“ Hele, něco sem připsala ještě po té potopě. Ale je to divný. Koukni. Strana sto devadesát dva.

Váleček hodí knížku Plukovníkovi. Plukovník nalistuje stránku 192 a přečte nahlas.

Plukovník: ‚Přímo a rychle.‘

Váleček: Jo. Divný, co? Asi cesta z labyrintu.

Plukovník: Moment, jak se to celý vlastně stalo?

Váleček: Řekl jsem ti, co mi řekl Orel. Na silnici boural nákladák. Přijelo tam policejní auto, co zastavovalo dopravu, a ona do toho auta vlítla. Byla tak opilá, že ani nestrhla volant.

Plukovník: Tak opilá? Tak opilá? To policejní auto muselo blikat. Válečku, ona vletěla do policejního auta, který blikalo. Přímo a rychle. Přímo a rychle. Ven z labyrintu.

Váleček: Ne! Ne. To nedává smysl.

Plukovník: Jo, nejspíš máš pravdu. (*Posadí se a dá si hlavu do dlaní*) Kdo jede deset kilometrů ze školního areálu, aby se zabil? To nedává smysl. Ale ,Přímo a rychle'. Trochu divná předtucha, nemyslíš?

Váleček: Hmm.

Plukovník: A pořád ještě nevíme, co se doopravdy stalo, když o tom člověk uvažuje. Kam to jela a proč? Kdo volal! Někdo volal, ne? Nebo se mi to jen zdálo?

Váleček: Volal no.

Plukovník: Co když jela za Jakem, aby se s ním rozešla, protože se pohádali do toho telefonu?

Váleček: Já nevím, a fakt to nechci vědět.

Chvilí ticho.

Váleček: Počkej! Orel mi říkal něco o kytkách... Tulipánech! Aljaška měla u sebe v autě tulipány!

Plukovník: Jseš si jistej?

Váleček: Jo, určitě mi to říkal.

Plukovník: Pamatuju si, že když jsme šli jednou loni kouřit, tak přebrodila potok, jenom aby si utrhla malou bílou sedmikrásku a dala si jí za ucho. Když jsem se jí na to zeptal, řekla mi, že jí rodiče dávali do vlasů často bílý kytky, když byla malá.

Váleček: (*otráveně*) Třeba chtěla umřít s bílýma kytkama.

Plukovník: Nebo je chtěla vrátit z nějakýho důvodu Jakeovi.

Váleček: Hele, nechceš to už nechat být? Co jestli to fakt udělala? My nejsme o nic míň vinní. A z ní to leda udělá hnusnou sobeckou mrchu.

Plukovník: Proboha, Válečku, pamatuješ si alespoň, jaká doopravdy byla? Pamatuješ, že byla občas sobecká mrcha? Patřilo to k ní, a tys to dřív věděl. Jenže teď jako by ti záleželo jen na tý Aljašce, kterou sis vymyslel.

Váleček si naštvaně lehne na postel a přikryje se dekou.

Plukovník: Já jenom chci, aby to zas bylo všechno normální. Ty, já a Takumi. Normální. Zábava. Prostě normální, zase jako dřív. A mám pocit, že když budeme vědět...

Váleček vstane.

Váleček: No dobře, dobře. Budeme hledat dál.

Plukovník: (*s nadšením*) Vždycky jsem oceňoval tvoje nadšení. A teď budu prostě dělat, že ho máš. Tak jdeme a zjistíme, co tak lidi vede k tomu, že se oddělají.

Obraz 15. Od Jakea

Na scéně: Váleček, Takumi a Plukovník. DEN. Takumi jde venku. Na zádech má batoh a na uších sluchátka a poslouchá hudbu. Váleček se ho snaží dohnat.

Váleček: Takumi. *(zakřičí)* Takumi!

Takumi se ohlédne a sundá si sluchátka.

Takumi: Jo, promiň.

Váleček: Jak ses měl?

Takumi: Hm, nic moc. Co ty?

Váleček: Taky nic moc. *(smutně)* Chybí mi.

Takumi: Jo, to mně taky. S Larou už nechodíš, co?

Váleček: Asi ne.

Takumi: Oukej, ona si to nejspíš myslela. Když se navzájem ignorujete.

Váleček: Víš, já prostě nemůžu. Já nevím. Ono je to hrozně složitý.

Takumi: Jasně, ona to pochopí. Jasně. Dobrý.

Váleček: Tak jo. Tak jo. *(chvíli ticho)* Kde je vlastně Plukovník?

Takumi: Volá s Jakem. Už mi říkal, co plánujete zjistit. Chtěl se ho zeptat, co se stalo mezi nim a Aljaškou tu noc. Jestli spolu vůbec mluvili.

Váleček se zatváří překvapeně.

Takumi: Co se děje?

Váleček: Nic, jenom chci vědět, co se jí stalo.

Takumi: Jakože fakt chceš znát pravdu? Nebo se chceš dozvědět, že se s ním pohádala a jela se s ním rozejít a pak se sem chtěla vrátit a padnout ti do náruče, abyste se vášnivě pomilovali a měli spolu geniální děti, co si budou pamatovat poslední slova i básničky?

Váleček: Jestli na mě máš vztek, tak to řekni rovnou.

Takumi: Nemám na tebe vztek, žes ji nechal jet, ale už mě nebaví, že se tváříš, jako bys byl jediný kluk, co ji kdy chtěl. Jako bys měl monopol na to, aby se ti líbila.

Váleček na něj chvíli naštvaně kouká.

Váleček: Ten večer jsem se s ní líbal, a na to monopol mám.

Takumi se podívá překvapeně. Zakoktá se.

- Takumi: Cože?
- Váleček: Líbal jsem se s ní. Koukej já vim, jaká byla. Když chtěla něco udělat, tak to udělala. Byl jsem nejspíš jen při ruce.
- Takumi: *(závistivě)* Hm, to já jsem při ruce nikdy nebyl. Já, no, Válečku, při nejlepší vůli ti to nemůžu vyčítat.
- Váleček: Neříkej to prosím Laře.

Takumi kývne. Vtom k nim přijde Plukovník.

- Takumi: Tak jak to šlo?
- Plukovník: Bylo to zajímavý... Z toho, co Jake řekl potřebujete vědět: Ty kytky, co měla v autě jí daroval on. Nepohádali se. Volal jen proto, že jí slíbil zavolat přesně ve chvíli jejich osmiměsíčního výročí. To bylo shodou okolností ve tři hodiny a dvě minuty ráno, což uznáte, je trochu šílený.
- Váleček: A co dál? To je všechno?
- Plukovník: Ne, pak si spolu asi pět minut povídali.
- Takumi: Nezdržuj to!
- Plukovník: No a pak znenadání úplně zhysterčila.
- Takumi: Zhysterčila?
- Plukovník: Jo, počkej. Podívám se do poznámek.

Plukovník vyndá z kapsy sešit a začne v něm listovat.

- Plukovník: Už to mám. Jake povídá ‚Tak užila sis výročí?‘ A ona ‚Jo, užila jsem si ho skvěle.‘ Pak bylo chvíli ticho a Jake se zeptal ‚Co děláš?‘ a Aljaška řekne ‚nic, jenom jsem si tak čmárala.‘, a pak vyjekne ‚Do prdele, do prdele‘ a začne brečet, a řekne mu, že musí jít. A že mu pak zavolá.
- Váleček: Neřekla ale, že za nim přijede?
- Plukovník: Ne. A prej se ho vždycky ptala, jestli může, takže za ním s největší pravděpodobností nejela.
- Váleček: *(zamyšleně)* Mně řekne ‚pokračování příště‘ a jemu, že mu zavolá.
- Plukovník: Přesně, taky jsem si všimnul. Plánovala budoucnost. To se sebevraždou dohromady moc nejde.
- Takumi: No alespoň víme, kam nejela.
- Plukovník: Jake říkal, že do telefonu mluvila celkem normálně než zhysterčila. Ale muselo se stát něco kolem toho telefonátu. Něco se stalo a my o tom nevíme. Kristepane. Něco. Něco v ní. A my teď musíme přijít na to, co.
- Takumi: Takže budeme muset číst myšlenky mrtvého člověka. *(ironicky)* Pohodička!
- Plukovník: Přesně. Chcete se ztřískat?

Váleček: Nemám chuť pít.

Takumi: Já taky ne.

Plukovník vyndá z batohu lahev vína a napije se z ní.

Plukovník: Aspoň mi víc zbyde. Hele Válečku, neměl by sis promluvit s Larou?

Takumi: Přesně! Co myslíš, že by si o tvým chování myslela Aljaška?

Váleček: Hm. Mohla za mnou přijít sama.

Plukovník: To musíš ty.

Takumi: Co až budeš starý a šedivý, a tvoje vnoučata ti budou sedět na klíně a zeptají se ‚Dědo, s kým ses poprvé líbal?‘. Chceš odpovědět: ‚Ále, jedna holka ze střední, kterou jsem až do konce školy ignoroval?‘ Ne! Chceš říct: ‚Á, to byla moje kamarádka Lara. Krásná holka. Mnohem hezčí než vaše babička.‘

Všichni se zasmějí.

Váleček: Jo, dobře, dobře. Zajdu za ní.

OBRAZ 16. Smíření

Na scéně: Váleček, Lara, Plukovník. DEN. Lara sedí a čte si. Váleček za ní přijde a sedne si vedle ní. Je nervózní.

Váleček: Ahoj.

Lara: Ahoj.

Váleček: Promiň.

Lara: Za co?

Váleček: Že jsem tě ignoroval. A za všechno.

Lara: Nemusel jsi být můj kluk.

Váleček: Já vim. Zvoral jsem to, promiň. Miloval jsem ji.

Lara: *(smutně)* Taky jsem jí měla ráda.

Váleček: Já vim, jenže to je ten důvod. Miloval jsem ji, a když umřela, nedokázal jsem myslet na nic jiného. Přišlo mi to, já nevím, nečestný. Jako bych jí podváděl.

Lara: *(naštvaně)* To není dobrý důvod.

Váleček: Já vim.

Lara: No tak dobře, hlavně, že to víš.

Váleček: Odpustíš mi?

Lara kopne kolenem Válečka mezi nohy. Váleček se bolestivě skrčí. Lara se usměje.

Lara: Odpouštím ti.

Najednou přijde Plukovník. Když uvidí Válečka, začne se mu smát.

Plukovník: Tak tohle jsem teda vážně nečekal. Doufám, že jste si to už vyřikali.

Váleček: *(bolestivě)* Taky doufám.

Plukovník: Chtěl jsem se jít učit, ale když vás tady vidím, radši tu s váma zůstanu.

Začne zvonit telefon. Váleček se zvedne a jde k němu. Lara s Plukovníkem si mezitím o něčem povídají. Váleček zvedne sluchátko a posadí se vedle telefonu. Prohlíží si namalované obrázky a nápisy na telefonu.

Váleček: Haló, tady Miles Halter. Jé, čau mami. Jak se máš?... No poslední dobou moc nezvládám některý předměty, ale už se zas učím, tak by to mělo být dobrý... Jo, už je to lepší... *(otráveně)* Jo mami, neboj...

Váleček si najednou všimne obrázku květiny namalované na telefonu. Začne si vzpomínat. Rychle ukončí s matkou hovor.

Váleček: Jo, promiň, mami. Promiň. Přišel Chip. Jdeme se učit. Musim končit... jasně mami, zavolám... Jo určitě. Mám tě rád mami... Tak jo, musim běžet.

Váleček zavěsí telefon a zakřičí na Plukovníka s Larou.

Váleček: Hele pojdte sem! Plukovníku, na něco jsem přišel.

Lara s Plukovníkem se zvednou a přijdou za Válečkem. Ten jim ukáže obrázek květiny.

Váleček: Myslím, že jsem na něco přišel. Koukněte.

Plukovník: Jo, to malovala ona. Takový kytky ona kreslila pořád.

Váleček: A pamatuješ, jak Jake říkal, že slyšel z telefonu „Jen si tak čmárám.“? A potom řekla to „Proboha“ a zhysterčila?

Plukovník: *(nechápe)* No, jo?

Váleček: Zahleděla se na tu kresbičku a na něco si vzpomněla.

Lara: Máš dobrou paměť.

Váleček: A potom zhysterčila a šla si pro ty tulipány, když... *(podívá se tázavě na Laru)*.

Plukovník: Teď jsem jí podstatnou část řekl, takže to ví. Pokračuj.

Váleček: No dobře, když volala, uviděla tuhle kresbu, uvědomila si, že na něco důležitýho zapomněla, a začala vyvádět. Pak když jsme my v lese odpalovali ty petardy, sebrala ty tulipány a odjela.

Plukovník: Možná. To je dobrá teorie, Válečku. Ale pořád ještě nevíme, na co zapomněla.

Váleček: *(povzdechne si)* Je to pěkně zamotaný.

Chvilí ticho.

Lara: Měli bychom pro ni ještě něco udělat. Nějaký fór. Něco, co by se jí líbilo.

Plukovník: To je úžasný Laro. Přesně. Memoriál Aljašky Youngové.

Váleček: Můžeme z toho udělat každoroční tradici.

Plukovník: Aljaška měla loni takový nápad. Chtěla to schovat až do nejvyššího ročníku. Ale je to dobrý. Fakt dobrý. Vejde to do historie.

Váleček: A co vymyslela?

Plukovník: Jasně. Aljaška ho nazvala „Podkopávat patriarchální paradigma“.

Plukovník začne vyprávět.

OBRAZ 17. Přípravy

Na scéně: Váleček, Plukovník, Lara, Takumi. VEČER. Všichni jsou u Válečka a Plukovníka v pokoji. Plukovník má na zemi veliký papír plný poznámek. Něco vypráví. Všichni ho poslouchají.

Plukovník: Nějaké otázky?

Takumi: Jo. Myslíš, že to fakt vyjde?

Plukovník: No, nejdřív musíme najít striptéra. Pak musí Váleček trochu začarovat svého tátu.

Váleček: Dobře, tak jdeme na to. Jdu mu zkusit rovnou zavolat.

Takumi: Jo, a já s Larou a Plukovníkem jdeme za Orlem.

Váleček jde k telefonu a začne vytáčet telefonní číslo. Mezi tím se ostatní setkají s Orlem.

Plukovník: Pane, vybrali jsme za třetáky na projektový den svého řečníka.

Orel: Dobře, a kdo by to měl být?

Takumi: Doktor William Morse.

Lara: Je to přítel mého táty. Odborník na sexuální deviaci mládeže.

Lara s Takumim a Plukovníkem Orlovi odpovídají na otázky. Mezi tím volá Váleček se svým otcem.

Váleček: Čau tati... Ne, nic se neděje. Hele pamatuješ, jak když si chodil do Creeku, jste ukradli ten školní zvon a zakopali ho na hřbitově?... Byla, tati, byla. Hele chci se zeptat, jestli bys mi pomohl s novou nejlepší kanadou v historii Culver Creeku... neboj, nic se nám nestane. Oficiálně to plánuje celý třetí ročník. Pamatuješ na řečnický den?... Právě, že je to vždycky nuda. Potřebuju abys dělal, že jsi náš řečník. Doktor William Morse...

Mezi tím Orel stále klade otázky.

Orel: Předpokládáte s tímhle tématem kontroverzi, co?

Lara: Ne, to ne. Já doktora Morse znám. Je zajímavý, ale kontroverzní ne. On studuje, no, způsob, jak se chápání u adolescentů pořád vyvíjí a mění. A je odpůrce předmanželského sexu.

Orel: No dobře, dobře. Jaký má telefon?

Váleček končí hovor s otcem.

Váleček: Tak jo tati... Jsi doktor William Morse. Jsi profesor psychologie a sexuologie adolescentů... Jo, jsi hvězda tati... Neboj, mámě to nikdy neřeknu... jasný, za chvíli ti bude volat školník...Jo, jo. Děkuju. Ahoj.

Váleček odejde. Orel přejde k telefonu a začne vytáčet telefonní číslo. Chvilí s někým volá. Poté zavěsí.

Orel: Dobrá volba! Zdá se, že je to velmi zajímavý člověk.

Plukovník: To ano, myslím, že bude výjimečně zajímavý.

OBRAZ 18. Poslední rozloučení

Na scéně: Váleček, Plukovník, Takumi, Lara, Orel, Pan profesor Hyde, Maxx, DEN, Všichni sedí na lavicích v tělocvičně a vypadají znučně. Plukovník s Válečkem stojí opodál a čekají na Maxxe (striptéra). Po chvíli přijde Maxx v obleku.

Maxx: Já jsem Maxx.

Plukovník: Já jsem bezejmenný zástupce třetího ročníku.

Podají si spolu ruce.

Váleček: Máte nějaké otázky?

Maxx: Ehm, jo. Vzhledem k povaze akce byste mi asi měli zaplatit předem.

Plukovník vyndá z kapsy igelitku s penězi a podá ji Maxxovi.

Plukovník: Tady je máte.

Maxx se usměje a vezme si igelitku.

Váleček: Ze začátku budete sedět támhle vedle Lary, protože jste přítel jejího táty. To je v tom projevu.

Plukovník: Ale, ehm, doufáme, že kdyby vás vyslýchali, až to skončí, budete tak hodný a řeknete, že vás pomocí konferenčního hovoru najal celý třetí ročník.

Maxx: *(zasměje se)* Jo, klidně. Vzal jsem to proto, že mi to přišlo dobrý. Jen mě mrzí, že jsem na něco takového nepřišel sám, když jsem byl na střední.

Všichni se jdou posadit na své místa. Maxx si s Larou podá ruku na pozdrav. Poté za ním přijde Orel a také se s ním pozdraví.

Orel: Jsme velice rádi, že vás tu máme.

Maxx: Díky. Doufám, že vás nezklamou.

Orel si stoupne před studenty a začne říkat úvodní proslov.

Orel: Dnešní den má pro Culver Creek historický význam. Bylo vizí našeho zakladatele Phillipa Gardena, abychom si, jak vy studenti, tak my pedagogové, vyčlenili jedno odpoledne, kdy budeme naslouchat moudrým hlasům mimo tuto školu. Řečníkem za třetí ročník bude letos doktor William Morse. Profesor psychologie na Univerzitě střední Floridy. Hovořit bude o teenagerech a sexualitě, což je značně zajímavé téma. Přivítejte tedy dnes se mnou doktora Williama Morse.

Všichni tleskají. Maxx se zvedne a stoupne si místo Orla. Nachystá si papíry a začne mluvit.

Maxx: Děkuji, pane Starnesi. Dnes budu hovořit o fascinujícím tématu sexuality dospívajících. Můj výzkum se soustředí na způsob, jakým mladí lidé hovoří o sexu, a

jiná s ním spojená témata. Jak se dnes dospívající vyjadřují o svých tělech hodně vypovídá o společnosti. Například, když řeknu slovo paže, nikomu z vás to zřejmě nebude připadat zajímavé, kdežto když použiju termín vagina, mnoho z vás se tomu zasměje. Chlapci si mezi sebou řeknou, že ta nebo ona má pěkný kozy, kdežto dívky pravděpodobněji řeknou, že je chlapec fajn nebo sympáťák. Tímto způsobem se ženy mění v pouhé objekty, kdežto dívky vidí v chlapcích celé lidi...

Vtom se Lara zvedne a zakřičí.

Lara: Jste děsně sexyyy! Nemohl byste už mlčet a radši se svlíknout?

Všichni se zasmějí. Orel s P. Hydem se na ní překvapeně podívají.

Maxx: Jak se jmenujete, milánku?

Lara: Lara.

Maxx: Tak tedy Laro, tohle je velmi zajímavý příklad. Žena, která na mě, muže, pohlíží jako na objekt. Je to tak nezvyklé, že můžu jen předpokládat, že to byl pokus o vtip.

Lara znovu zvedne hlas.

Lara: To nemá být vtip. Svlíkněte se!

Maxx: No, *(usměje se)* je určitě důležité podkopávat patriarchální paradigma a tohle může být vhodný způsob. Tak tedy dobře. *(zakřičí)* Tohle je pro Aljašku Youngovou.

V tu chvíli se ozve z reproduktorů popová píseň. Maxx se svlékne do spodního prádla a začne tančit. Všichni ho podporují. Orel mu po chvíli, co je v šoku naznačí, ať odejde. Maxx si vezme své věci a odejde. Všichni se nadšeně baví, začnou se zvedat a odcházet. Orel se zastaví u Plukovníka a Takumiho.

Orel: Já vím, že jste to udělali vy. *(ticho)* Nikdy už nic takového nedělejte. Ale panebože! ‚Podkopávat patriarchální paradigma‘. To znělo, jako by tu řeč napsala sama. *(usměje se a odejde)*

Všichni se na sebe nadšeně podívají a odejdou pryč.

OBRAZ 19. Vysvětlení

Na scéně: Váleček, Plukovník. DEN. Plukovník hraje počítačové hry v jejich pokoji. Přijde za ním Váleček.

Váleček: Ahoj.

Plukovník přestane hrát a otočí se na Válečka.

Plukovník: Desátýho ledna.

Váleček: Cože?

Plukovník: Desátýho ledna. Říká ti to něco?

Váleček: No jasně. Ten den umřela Aljaška. Nebo technicky už bylo jedenáctýho, ale tu noc...

Plukovník: Jo, jasně. Pamatuješ, kdy vzala máma Aljašku do zoo?

Váleček: Hm... nevzpomínám si.

Plukovník: Devátýho ledna!

Váleček: Moment. Ne, jak to víš?

Plukovník: Vyprávěla nám to ve stodole. Pamatuješ?

Váleček: Ale do prdele.

Plukovník: Devátýho ledna 1997. Aljašce se líbili medvědi. Její mamce se líbili opice.

Váleček: Sakra. Proč nám to sakra nedošlo! Takže. Ona usne. Volá Jake. Ona si s ním povídá, a přitom si čmárá. Pak se podívá na tu bílou kytku, a ,Panebože, máma měla ráda bílý kytky a dávala mi je do vlasů.' A pak zhysterčí.

Plukovník: Jo, a pak se vrátí do pokoje a začne na nás ječet, že zapomněla. Zapomněla na mámu. Popadne ty kytky a odjede z areálu... Kam?

Váleček: Na hrob své mámy.

Plukovník: Jo, jo, nejspíš. Tak nasedne do auta a jede k hrobu své mámy. Na cestě je ale ten havarovaný nákladák a policajti, a ona je tak opilá, naštvaná a spěchá, tak si myslí, že se kolem toho auta protáhne. A nakonec...

Váleček: Nebo vezme kytky, sedne do auta. Ale to výročí už stejně prošvihla. Nejspíš je přesvědčená, že mámu znova zklamala. Nejdřív nezavolala sanitku, a teď si ani nevzpomněla na to zatracený výročí. Nenávidí samu sebe, a tam se rozhodne, když vidí to policejní auto. Je to její šance, tak na to dupne.

Plukovník: No, to je poměrně věrohodný vysvětlení.

Je dlouho ticho.

Váleček: Někdy se mi to líbilo. Někdy se mi líbilo, že je mrtvá.

Plukovník: Myslíš, jako že to byl dobrý pocit?

Váleček: Ne, já nevím. Bylo to takový... čistý.

Plukovník: Jo. Jo, já vim. Je to přirozený. Musí to být přirozený, ne?

Oba se rozbřečí a obejmou se.

Váleček: Jak se dostaneme z toho Labyrintu, Plukovníku?

Plukovník: To kdybych věděl... To klidu mé duše asi moc nepřispěje.

Váleček: Nebo klidu tý její.

Plukovník: Jo. Na ni jsem zapomněl. To se stane každou chvíli.

Chvilí ticho.

Váleček: I po té době mi připadá, že jediná cesta ven je přímo a rychle. *(ticho)* Ale labyrint si volím já. Je děsný, ale volím si ho já... Plukovníku, víš, jak zněla poslední slova Thomase Edisona?

Plukovník zvědavě zakrouťí hlavou.

Váleček: „Je tam velice krásně.“ *(chvilí ticho)* Nevím, kde to „tam“ je, ale věřím, že to někde je. A doufám, že je tam krásně.

